590/00

Den 27. marts 2000 blev i sag nr. 51.252:

xxxx xxxxxxx
xxxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxxx

mod

Kompas Rejseforsikring A/S
Lautruphøj 1
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der er omfattet af en årsrejseforsikring i Kompas Rejseforsikring A/S, klager over selskabets afvisning af at yde erstatningsrejse.

Selskabet har afvist at yde erstatningsrejse med henvisning til, at klageren ikke opfylder betingelserne herfor.

I skrivelse af 2/8 1999 til selskabet har klageren, som er læge, redegjort for hændelsesforløbet således: "Jeg vil hermed klage over en afgørelse der blev truffet i forbindelse med akut sygdom under min rejse på Filippinerne fra den 17. juni 1999 til den 10. juli 1999. Den 20. juni havde jeg et tilfælde hvor jeg faldt bevidstløs om og var bevidstløs i 2 minutter, herefter vågnede jeg igen. Resten af dagen var jeg sengeliggende på opfordring af den stedlige læge, der efter undersøgelse af mig ikke kunne give nogen forklaring på tilfældet. Efter drøftelse med min hustru og to børn som var med på ferien anså vi det for risikabelt at fortsætte rejsen, idet vi skulle rejse under meget primitive forhold, dels i lokale busser uden døre og vinduer, og dels på lokale både uden egentlige siddepladser. Begge steder var der risiko for alvorlige skader hvis jeg blev bevidstløs igen. En stor del af ferien skulle også have været brugt til at dykke, noget der nu var helt udelukket. På denne baggrund kontaktede jeg Kompas Rejseforsikring og forklarede situationen. Vores forsikring skulle dække hjemrejse, og erstatningsrejse, hvis hjemrejsen

blev foretaget inden halvdelen af ferien var gået. Jeres læge sagde at det var nødvendigt at få lavet en neurologisk undersøgelse i Manila, så han kunne være sikker på at det var forsvarligt at lade mig flyve hjem. Da den neurologiske undersøgelse inklusiv EEG var normal sagde han at så var jeg jo rask, og kunne godt fortsætte rejsen. Der blev ikke foretaget yderligere undersøgelser. Efter denne besked skulle vi så fortsætte rejsen under de forhold jeg har beskrevet. Det var en stor belastning for os alle, da vi selvfølgelig var bange for en gentagelse af tilfældet. Der skete ikke nogen gentagelse, men ferien var ødelagt alligevel, dels kunne vi ikke foretage os de ting vil ville – det ville være for farligt, og dels spekulerede vi på om jeg mon fejlede noget alvorligt der skulle gøres noget ved hurtigt. Klagen går specielt på at forsikringsselskabets læge efter en enkelt undersøgelse der ikke giver nogen forklaring, erklærer mig for istand til at fortsætte rejsen, det er helt uansvarligt. Jeg er selv speciallæge i anæstesiologi, og ved at et tilfælde med bevidstløshed kan skyldes flere ting, dels epilepsi, som ikke altid kan afsløres ved en neurologisk undersøgelse, eller EEG, dels andre mere ubehagelige ting i hjernen som svulster eller kar-anomalier. Lidelser i hjertet i form af rytmeforstyrrelser kan give lignende symptomer. Under alle omstændigheder er der bred enighed i lægekredse om at et pludseligt bevidstløshedstilfælde hos en i øvrigt rask person er en alvorlig ting, der skal undersøges grundigt. Jeg har straks efter hjemkomsten opsøgt læge, og der er iværksat et større undersøgelsesprogram. På denne baggrund mener jeg at den trufne afgørelse var forkert, og mener at være berettiget til en erstatningsrejse."

Selskabet har som svar herpå i skrivelse af 19/8 1999 til klageren anført: "Med hensyn til hjemtransport, så dækker forsikringen kun hjemtransport, hvis vores læge efter kontakt med den behandlende læge/hospitalet afgør om en hjemtransport er nødvendig. Den behandlende læge på Mindoro anbefalede yderligere undersøgelser, hvilket De ikke mente var relevant. Vores læge anbefalede derefter, at De blev undersøgt i Manila for at få en endelig diagnostisk afklaring, hvilket De så indvilgede i. Alle undersøgelser foretaget i Manila var normale og vores læge afgjorde, at en hjemtransport ikke var nødvendig. De kunne fortsætte Deres ferie som almindelig turist, dog uden at dykke. Forsikringen dækker ikke udgifter til erstatningsrejse, idet disse kun dækkes hvis De havde været lægeordineret indendørs/sengeliggende eller hospitalsindlagt i mere end halvdelen af rejseperioden eller hjemtransporteret i første halvdel af rejseperioden ordineret af vores læge."

I klageskrivelsen til nævnet har klageren gentaget, at han finder det uansvarligt, at han ikke blev foranlediget hjemtransporteret, og bemærker, at den videre rejse skulle foregå under meget primitive forhold. Afslutningsvis har klageren anført, at han stadig går til udredning af bevidsløshedstilfældet på KAS Glostrup.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**4 Erstatningsrejse 4.1 Omfang** 4.1.1 **På rejser af indtil 3 måneders varighed** dækker forsikringen udgifter til en erstatningsrejse, hvis forsikrede: 4.1.1.1 – Bliver akut syg eller kommer alvorligt til skade og bliver indlagt på hospital i mere end halvdelen af *rejseperioden* eller bliver lægeordineret sengeleje/indendørs ophold i mere end halvdelen af *rejseperioden*. Perioden for sengeleje/indendørs ophold regnes fra det tidspunkt, hvor forsikrede havde 1. lægebesøg. 4.1.1.2 – Pga. akut sygdom eller tilskadekomst bliver transporteret hjem i første halvdel af *rejseperioden*. … 4.1.2 Det er en betingelse for erstatning: 4.1.2.1 Under 4.1.1.1, at forsikrede fremskaffer en lægeerklæring fra den lokalt autoriserede behandlende læge. Erklæringen skal indeholde en diagnose og angive perioden for sengeleje og indendørs ophold. 4.1.2.2 Under 4.1.1.2, at forsikrede fremskaffer acceptabel dokumentation, hvis selskabets læge ikke på forhånd har godkendt hjemtransporten."

Nævnet udtaler:
Det fremgår af forsikringsbetingelsernes punkt 4, at det er en forudsætning for at opnå erstatningsrejse, at forsikrede på grund af akut sygdom eller tilskadekomst 1) bliver hospitalsindlagt, eller 2) bliver lægeordineret sengeleje/indendørs ophold i mere end halvdelen af rejseperioden, eller 3) bliver hjemtransporteret i første halvdel af forsikringsperioden.

Klageren blev ikke hospitalsindlagt, og nævnet finder det ikke sandsynliggjort, jf. det ovenfor anførte, at klagerens bevidstløshedstilfælde nødvendiggjorde hjemtransport eller sengeleje/indendørs ophold i mindst halvdelen af rejseperioden. Nævnet kan derfor ikke pålægge selskabet at yde erstatningsrejse.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

J. Hermann
formand